

Komentar o vajarstvu Radoša Antonijevića

Čuo sam o skulpturama Antonijevića, ima neku u obliku sise. A taj oblik seže u jedan drugi – u usta. Seže i dalje, ali zasad ostanimo gdje smo. Volio bih da je sisa oblak a bradavica čep. Onaj sa oblakom u ustima nema pete na zemlji i posisaće radost, ako dobro ujede nebo. Ne žulja ga zemlja.

Oblik nacrtan horizontom.

Treba stati u rupu, veliku kao otisak punde. Biti u zasjedi, recimo, ispod suknje Žaklinine, gdje je (čuo sam) mračno kao u trapu, ali i bogu drago. Pa ugrabiti mjesto za oblike događaje. Oblike erupcije. Oblike epove koje vaja Radoš. I na tom mjestu stajati.

Makar na prstima, ali stajati.

A na vidiku biće stari Grci i novi horizonti. Biće i Vinsent van Gog. Dekoltei i brojanice. Gradonačelnik možda. Biće gužva sigurno. No, nužno je stajati na mjestu, a ne „pomjeriti se sa mjesta“, kao što kažu. Inače, u raskoraku, ode tlo pod nogama i vidik dobar. Treba zubima braniti položaj.